

FANATIEK De aanwezigheid van Aytaç Çelebi blijft niet onopgemerkt

Turks sporthart

op de sportvelden

tikt voor Loreal

Je ziet hem niet, maar hoort hem luid en duidelijk bij de thuiswedstrijden van Loreal in sporthal Craneveld. Sinds twee jaar heeft de Venlose handbalclub een bloedfanatieke fan in hun midden.

door **Peter Schoeber**

Aytaç Çelebi moedigt de teams in zijn rolstoel langs de lijn aan, als een 'veldsupporter'. Sinds twee jaar is de Venloenaar niet meer weg te denken bij Loreal. Hij behoort tot de luidruchtigste fans van de Venlose handbalvereniging. Zestig minuten lang schreeuwt hij in de elektrische rolstoel zijn longen leeg, leeft enorm mee met de verichtingen van Loreal, om na afloop het veld in te rijden en te applaudiseren voor thuisploeg, gasten én de scheidsrechters.

Aytaç Çelebi kreeg bij zijn geboorte te maken met zuurstofgebrek.

„Daar zijn ze in het ziekenhuis te laat achtergekomen, als dat wel op tijd was gebeurd, had ik nu misschien kunnen lopen. Ik zit vooral in een rolstoel, al kan ik met behulp van een looprek korte stukjes lopen. Op dit moment krijg ik veel fysiotherapie. Vroeg of laat wil ik uit de rolstoel en naar de sporthal lopen. En trainen, want ik heb een groot sporthart. Wat zou het mooi zijn wanneer mijn droom uitkomt. Tot die tijd geef ik mijn hart aan de sport.” Het zijn niet alleen de wedstrijden van Loreal, die de 22-jarige Venloenaar bezoekt. Hij is vooral liefhebber van de voetbalsport (Fenerbahçe) en is al vele jaren vaste bezoeker van PSV. „Sinds Luc Nilis, Ruud van Nistelrooij en Ronaldo heb ik ook een hart voor PSV. Ja, in Eindhoven kennen ze me ook. Ik schreeuw zo hard dat mijn aanmoedigingen door het hele stadion te horen zijn.” Wanneer hij over sport praat glinsteren zijn ogen van plezier. De liefde voor de sport was

De aanwezigheid van Aytaç Çelebi blijft niet onopgemerkt tijdens de

wedstrijden van Loreal.

foto Jurgen Mols

ook de begeleiders van de Venloenaar niet ontgaan. Vorig seizoen werd Aytaç Çelebi mee naar de sporthal genomen, om er heel vaak terug te keren. „Mijn voormalige begeleidster Yvon Münster (oud-speelster van Loreal; red.) heeft me naar de zaal gebracht. Vanaf dag-1 ben ik verslaafd geraakt aan het spel. Ik ben Yvon nog altijd dankbaar, dat ze dit voor mij gedaan heeft.” Voor zijn fanatieke steun kreeg Aytaç afgelopen zomer

het lidmaatschap van Loreal aangeboden. „Het was prachtig dat ik het promotiefest heb mogen meemaken. Daar praat ik nu nog over. En uniek dat ik mee het stadhuis in mocht.” Wie hem tijdens een wedstrijd bezig ziet, kan wel eens de vraag stellen, wie na afloop de meeste energie verbruikt heeft: de acteurs op het veld of Aytaç. „Vorig jaar speelden we een niveau lager, nu moeten ze proberen te handhaven om volgend jaar weer een

schepje er bovenop doen. Ze geven toch een visitekaartje voor Venlo af. Ik kan helaas niet mee met wedstrijden, ik denk dat ze mijn steun wel missen.” Toch kan niet iedereen de aanmoedigingen van Aytaç Çelebi waarderen. Zijn reacties zo vlak langs de lijn leiden wel eens tot irritaties. „Zolang ik niemand uitscheld en me kan beheersen, is het goed. Al was ik onlangs tijdens een jeugd-wedstrijd bijna uit de zaal gezet

door de coach van Sittardia en werd me gevraagd het even rustig aan te doen. Ik ben toen op de gang een boterham gaan eten. Kijk, ik heb een Turks sporthart en wij zijn zeer fanatiek; zeker op de tribune.” En dan kan er wel eens iets geroepen worden. Zoals bij een wedstrijd van dames-1, waar hij het niet eens was met de beslissingen van de scheidsrechters. „Het fluiten sloeg nergens op en de scheidsrechters strooiden maar met zevenme-

ters. Maakte ik de opmerking 'ja, zo kan ik ook fluiten'. Kwam de scheids naar mij toe en wilde me de zaal uitzetten.” Hij is kritisch richting Loreal-aanhang, vaak vergeleken met 'theaterpubliek'. „Op momenten dat Loreal het moeilijk heeft moet je achter de club staan. Ik heb vaak de indruk dat ik de enige ben, die de ploeg steunt. Er moet feller aangemoedigd worden om sfeer in deze mooie zaal te krijgen.”